

Názvem lze však podle smyslu tohoto slova (§ 6 o. z. o.) rozuměti jen slovní výrazy, kterými jest objekt nějaký pojmenován čili kterými jest nazván.

Pod pojem »názevu« dle jeho obyčejného významu nelze subsumovati nápisy (epigrafy), v nichž se zaznamenává nějaká událost nebo vztah k určité osobě, aniž se tím objektu nápisem tím opatřenému dostává pojmenování po oné události, osobě a pod., již nápis ten se týká; kdyby zákon byl chtěl postihnouti i nápisy závadného obsahu, byl by buď výslovně i nápisy uvedl nebo aspoň použil širšího obratu, nežli je jednoznačný výraz »název«.

V daném případě jde o pamětní desku umístěnou na zdi schodiště městského divadla v Karlových Varech s nápisem, že divadlo toto bylo postaveno »Za panování Jeho Veličenstva císaře Františka Josefa I. podle plánů vídeňských architektů F. a H., na základě usnesení městského zastupitelstva z 8. února 1882, 14. července, 7. srpna 1883 a 2. srpna 1884 v době od září 1884 do května 1886 za úřadování starosty Edvarda K. a městských radních Dra Julia H., Viléma Sch., Karla Z., Ludvíka Sch. a Františka M.«.

Jde tedy o nápis, označující pouhé faktum, za čí vlády, dle čí plánů a za úřadování kterých funkcionářů obecních dotčené divadlo bylo postaveno, aniž se nápisem tím divadlu či schodišti dostává nějakého pojmenování, a nejde tedy o název ve smyslu shora cit. zákona, pročez také zákona tohoto na přítomný případ nelze užítí.

Učinil-li tak žal. úřad, dopustil se tím nezákonnosti i bylo proto rozhodnutí jeho zrušiti dle § 7 zák. o. ss.

Č. 1453.

Pozemková reforma: Záboru podléhá zásadně za předpokladů uvedených v § 2 zák. zábor. také půda sloužící účelům jiným než zemědělským (na př. průmyslové podniky dolové a železářské).

(Nález ze dne 27. června 1922 č. 9168.)

Prejudikatura: Boh. č. 1127 adm.

Věc: Pražská železářská společnost v Praze (adv. Dr. F. Zvoníček z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze stran záboru nemovitého majetku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — —

St-ka žádala, aby bylo uznáno, že její velký pozemkový majetek ve svém celku jest ze záboru vyloučen, protože neslouží podnikání zemědělskému, nýbrž výlučně podnikání průmyslovému. Při tom neuplatňovala st-ka, že by tu byla kriteria v § 3 a) záb. zák. požadovaná, tím méně uvedla faktické okolnosti k jich odůvodnění, takže žádost její se jeví jen jako návrh na rozhodnutí, zda v soupise uvedený majetek pozemkový ve svém celku dle § 2 záb. zák. záboru podléhá či nikoliv. Žal. úřad vyslovil, že majetek ten záboru podléhá, a to právem.

Majetkem pozemkovým, který jest dle § 1 zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n. státem zabrán, rozumí se dle § 2 téhož zákona sou-

bory nemovitostí patřící vlastnický jediné osobě nebo týmž spoluvlastníkům a mající výměru větší nežli 150 ha půdy zemědělské nebo 250 ha půdy vůbec. Že tyto podmínky v daném případě jsou splněny, st-lka nejen v pochybnost nebéře, nýbrž přímo přiznává. Odpocruje záboru jediň z toho důvodu, že pozemky její ve svém celku neslouží trvale zemědělskému hospodaření, nýbrž jsou jednak již nyní součástí průmyslových podniků dolových a železářských, jednak byly za tím účelem opatřeny, aby se součástí tou v budoucnosti staly, až potřeba k tomu nastane. Zákon záborový nikde neustanovuje, že by zábor vztahoval se jen na pozemky, které slouží účelům zemědělským a že by pozemky jiným účelům sloužící záboru nepodléhaly. Naopak, soudíc dle ustanovení § 2, kde se půda zemědělská uvádí podle půdy jiné, a dle § 13 zákona ze dne 30. ledna 1920 č. 81 sb. z. a n., kde se jedná o přidělování podniků průmyslových, dlužno dojíti k úsudku, že zákon přímo s tím počítá, že záboru podléhá také půda sloužící účelům jiným, nežli zemědělským.

Zamítl-li žal. úřad žádost st-lčinu z důvodu, že veškerá půda bez ohledu, jakým účelům slouží, jest podrobena záboru, nejednal proti zákonu. — — — — —

Č. 1454.

Řízení před nejv. správ. s.: Námitka promlčení trestnosti přestupku policejního je námitkou právní i skutkovou a nutno ji tedy již v písemné stížnosti k nss precisovati po rozumu § 18 zák. o ss.

(Nález ze dne 28. června 1922 č. 9117.)

V ě c: Ladislav O. a Dr. Štěpán G. ve V. B. (adv. Dr. F. Stein z Prahy) proti županskému úřadu v Mukačevě stran přestupku soupisové povinnosti.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stpú oznámil dne 22. března 1921 županskému úřadu v Beregsásu, že Ladislav O. a Dr. Štěpán G., majitelé velkostatku V. B., ne učinili zadost soupisové povinnosti ve smyslu § 5 nař. vl. z 9. ledna 1920 č. 61 sb. z. a n., ačkoli mají statek ve výměře 1165 kat. jiter a lhůta soupisová vypršela již 18. května 1920, aniž bylo povoleno prodloužení lhůty té; zároveň navrhl, aby ve smyslu § 9 cit. nař. uložena jim byla pokuta 10.000 K.

Hlavní služný t-ského okresu jako policejní trestní soudce rozsudkem ze dne 9. srpna 1921 č. — uznal obžalované vinnými přestupkem § 9 zákona z 9. ledna 1920 č. 61 sb. z. a n., jehož se dopustili tím, že své pozemky ve výměře 1005 kat. jiter v obci V. B. stpú-u neoznámili, a odsoudil je k pokutě peněžité 10.000 K, pro případ nedobytnosti do vězení na 6 měsíců.

Županský úřad v Mukačevě rozsudkem z 31. října 1921 č. — vyhověl odvolání st-lů potud, že snížil uloženou pokutu na 5000 K, pro případ nedobytnosti na 3 měsíce vězení.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto:

V první řadě bylo se soudu zabývati námitkou stížnosti, že se odsouzení st-lů stalo nezákonně, poněvadž nařízení vládní ze dne 9. ledna 1920 č. 61 sb. z. a n. nebylo rite uveřejněno.